

D ů v o d y:

Zmateční stížnost běře rozsudek soudu první stolice v odpor z důvodu zmatečnosti dle čís. 3 § 281 tr. ř., jež shledává v tom, že svědek Emil K. byl proti předpisu § 170 č. 1 tr. ř. a přes odpor obhájce obžalovaných vzat do přísahy. Zmateční stížnosti nelze odepřít oprávnění. Dle § 170 č. 1 tr. ř. nesmí býti svědek pod následky zmatečnosti vzat do přísahy, je-li usvědčen nebo podezřelým, že trestný čin, o němž má být slyšen, buď sám spáchal nebo se ho jinak účastnil. Zmíněný svědek se ve své svědecké výpovědi sám přiznává, že odcizil svému otci věci, pro jichž převedení na sebe a zašantročení jsou stíháni obžalovaní, a rozsudek jak ve výroku, tak i v důvodech okolností tu výslovně zjišťuje. Je tedy prokázáno, že Emil K. měl přímou účast na trestném činu, spáchaném obžalovanými, a to jak rozsudek zjišťuje, v tom směru, že jim věci, které otci svému odcizil, ke koupi nabídl, tedy k němu bezprostřední podnět dal. Neměl tedy býti vzhledem k předpisu § 170 č. 1 tr. ř. slyšen přísežně, nýbrž pouze nepřisežně. Názor soudu nalézacího, že překážka vzetí svědka do přísahy pominula proto, že rodiče jeho potrestání nežádali, že čin jeho stal se beztrestným (§ 463 tr. z.) a že pro něj odsouzen nebyl, je zřejmě nesprávným, poněvadž tím účast svědka na činu samém nebyla nikterak odstraněna, nýbrž pouze docíleno, že unikl zákonnému trestu. Ježto nelze tvrditi, že by skutečnost, že uvedený svědek byl vzat do přísahy, nemohla míti na rozhodnutí vlivu pro obžalované škodlivého (§ 281 poslední odstavec tr. ř.), když se na přísežné svědecké výpovědi Emila K. v podstatě odsuzující rozsudek zakládá, bylo zmateční stížnosti vyhověti.

Čís. 252.

Každá činnost, jež třebas i bezúplatně, sprostředkuje přechod potravin z jedné osoby na druhou, spadá za dalších zákonných podmínek pod sankci § 18 čís. 2 zákona o potravinách ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. z. Ku zločinné kvalifikaci (§ 19, odst. 2 cit. zák.) stačí ohrožení zdraví lidí ve větším rozsahu.

(Rozh. ze dne 9. září 1920, Kr I 120/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Bohumila K. do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. listopadu 1919, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 18 čís. 1, 2 a § 19, odst. 2 zákona ze dne 16. ledna 1896 č. 89 ř. z., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Namítá-li zmateční stížnost — provádějíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. — že pod hledisko § 18 čís. 2 zákona o potravinách pojata byla neprávem též mouka, deputátníkům poskytnutá, kdežto trestným dle předpisu zákona jest jen úplatné zcizování mouky a že proto a pak vzhledem k tomu, že došlo jen k nepatrnému onemocnění jednoho chlapce,

nenastalo ohrožení zdraví lidského ve větším rozsahu, jak předpokládá § 19, odstavec 2 zákona, to tím méně, ana se věc na malé vesnici ihned roznesla a lidé mouku vraceli, aniž se o její požitelnosti přesvědčili, čímž uplatňován vlastně důvod § 281 čís. 10 citovaného zákona, nelze shledati ji odůvodněnou. Zákon o potravinách ohrožuje v § 18 čís. 2 trestem nejen prodej zdraví nebezpečných potravin, nýbrž všeliké jejich dávání do obchodu. Tomu vyhovuje každá činnost lidská, jež, třeba i bezúplatně, sprostředkuje přechod potravin z jedné osoby na druhou. Nelze již proto předávání mouky deputátníkům z objemu trestnosti dle § 18 čís. 2 zákona vyloučiti, nehledíc k tomu, že přechod tento není nijak bezúplatným, tvoře podstatnou část úplaty za práce deputátní. Vzhledem pak ku množství přes 10 q pokažené mouky, z nichž 440 kg dodáno místní a p r o v i s a c i, ostatek osmi různým rodinám, nelze shledati nesprávné podřadění pod zákon ani v tom, že rozsudek odsoudil obžalovaného dle § 19 odstavec druhý, ježto již značný počet osob, pro jejich výživu mouka ta byla určena, opravňuje závěr, že ohroženo bylo trestným činem zdraví lidí ve větším rozsahu. Že ve skutečnosti jen jediný člověk následkem požití mouky onemocněl a největší část mouky vrácena byla stěžovateli, aniž jí bylo použito, nebrání použití § 19, odst. 2 zák., jenž předpokládá jen ohrožení, nikoli poškození zdraví lidí ve větším rozsahu.

Čís. 253.

Účinná lítost zaručuje pachateli beztrestnost i tehdy, nenahradil-li v době, kdy vrchnost zvěděla o činu, poškozenému dosud ještě celou škodu, jen když dodržel splátky ve smyslu narovnání s poškozeným. Nedodrží-li později narovnání, lze po případě čeliti tomu obnovou trestního řízení.

(Rozh. ze dne 9. září 1920, Kr I 190/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Františka K. do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 6. března 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c) tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a obžalovaného z obžaloby dle § 259 č. 3 tr. ř. sprostil.

D ů v o d y:

Jak zřejmě vyplývá opakem z § 188 lit. b) tr. z., klade platný trestní zákon náhradě škody samé s hlediska § 187 tr. z. na roveň, když mezi pachatelem krádeže a poškozeným došlo dříve, nežli soud neb jiná vrchnost o provinění pachatelově vědomí nabyly, k narovnání, jímž se pachatel zavázal k úplné náhradě škody v určité lhůtě, a že trestnost nastává jen tenkrát, když pachatel nedostál své povinnosti, plynoucí z narovnání. V tomto případě zjišťuje rozsudek výslovně, že mezi obžalovaným a poškozenou došlo za částečné náhrady škody dříve ještě, než vina obžalovaného vešla vrchnosti ve známost, k narovnání, jímž se obžalovaný zavázal, že neuhrazený zbytek zaplatí v týdenních nebo 14denních